

پیش نروای لَم با بَ تَش بدو ن؛ د بَ ت کَم کیش ب و د خ ی دوا ی ۳۵

سا له پاشاگرددانیی که ئهمه ی بدهختی تکه وتوو و بوویند
 یخسیری دوو بندما؛ بدیند قاقای پکه نین و یکهس ریش دواى ئو
 بدیند پهمه گریان، لردا ئو پرسیار دکهین؛ ئایا ئهمه ش ئو
 بر ز نه نیی که حزب له دیان ساى ابردودا و شاندى و له
 ئاکامدا چه ندان ملین درخت و نه مامی ژقند بووتی له سوز بوو،
 که وات ئیتر هه موو ئو که پیی سه قه تانه به تانیا له سه روه
 قووچه که که دا نام ننه و وکو سیمبوئى ستم، به کو به هه موو
 جومگه کانی شارو گوندو ئاوايیه کاندایاود بده و دهنه هه
 پیسبوونی گرده کانی هه وا که هه ی ده مژین، بوون، ناسنام، مانه...
 که وات چیدی م ترسییه که له بوونی ده سه هاتی دیست پی و
 تالیتاریادا نیی، که له که سه یان دوو یان سه یان خه یه که
 بهت، به کو له و سه دان و هه زاران و ملیه نان که پیی دایه که و که
 به روبومی گنده پی و نایاسایی و شه قاو پی دروست بوو و به رجسته
 ده بهت، که ووه ده که یته هه ره شو نه که و سه ره به ره جه که یکه
 ده که یته، و کو تیری ئه جه له ووه بووت ده بده و ده تگه نه و ژه ره خای
 سفری جوو و ئومده و بوون.

۳

شعیری: هه مووان گوندین به نموون

(ئه من گوندیم) یه که که له دوا شاکار کانی ئو خامه یی که نه
 شاعر کانی له ئاستی ئه ده بی مندا لاندایه، به کو زمانه که شی
 سه قه ته، و ده زاننه که کردنه و سه روای هاوشه و به تانیا به سه به
 ئه و به به نین نووسین و داهه نانی شاعر به ئه نجام گه یشت، گه ره و بهت
 ئه و کورد هه مووی شاعیر ده رده چهت، ئه گه ره ئه م به به گه نه بهت
 له سه رکا و کرچی و به شایی ده بهت چی تری ناو له بنهین؟
 شاعیری و هه یه ئه ستاش جیاوازی نه وان لاناو و په شناو و پاشناو و
 جه نناو، ئه امرازی په که و له کانه دن و خاو نه داره تی و
 په یوه نده (دانه پا)... ناکات، له م پارچه کورته دا بهینن چه له
 ناو نیشانه کانه و ئه م هه به یی به سه ردا ته په ده بهت و په داچوونه و
 به ناکات و یان هیه نه بهت په شانیه که سه کی تری بدات که به یه است
 بکاته و، ئه م جه له خه به زلزانیه هیه تر نیی، به به زیان به
 مکه رو نازکردن به سه ره شاعیردا ئازان، به کو سه رده که شهت به نووسینه
 به مان و چه ره و به به ته ئه نامه وانی و هه مووشیا نه ده بهت
 عه یاره بیست و چوار بهت، ئه ی داماو ئه و خوه نه ره ی ئه و به ره مانه و
 هاوشه و کانی زاخاوی مه شه و هه ست و گیانت ده دن! ده بهت چی له
 به ره م بهت؟

ئه وان هه ره گیز گو نه ناگرن به و ره گرته ئه م ژگاری و نه نمای
 چه نیه تی شاعر نووسین و به خه له نات به یه کان و وونه کردنه و

هه ټټکان، به ټټکو له دځي بایبوونکي هه ټټځي ټټندن و له و
به وایه دام ځي یان به سرگی یسین و ستیفان مالارمید ناگه نه و،
که شکه ټټو یه هر ټټوانه شن سرپرستی که نا ټټکاني ټټد بیات د که ن
و ئیدی ځي تان په شینی بکه و بزانه د بهت چی وو بدات؟ و کو ټټو
وایه مام ستایه هچ نه زانه و به هه ټټ قوتا بیه کان ته بگه یه نه و
مشکیان په بکات به زانیاری هه ټټو ټټوانیش که په گه یشتن له و
خراپتر د رچن و ناکام که مگه د بهت زلکا وکی به گن، ئیتر ئم
سوی گه شکردنه له دځي د گماو پاشکه فتنده له باز نه یه کی داخرا ودا
هه میشه د خولیت و و دوو باره د بهت و.

ټټو د ټټت (هه مووان گوندین)، به و مانا یی ټټم یی گوند، ئیدی
نازانم چن مرغه د بهت گوند؟ له جیاتی ټټو یی بنووست (هه مووان
گوندین) واتا (ی) دوو م که (سربوون به گوند) د گه یه نه و، وک
د نووست:

هه مووان گوندین

د زانین هه ر که س و حزب

بای چه ندین.

نه هه ر ټټم، به ټټکو به ټټکختنی س رواش، شوازه کی ساد و کا و
کچ به کار د نه و کو که س که تاز فري ټټلفوبی شاعر د بهت و
شاعر هر له س راو که ش س ق تدا د بین ته و، د چت وشه (چه ندین)
به (چه ندین) د نووست تا له گه س روای په شتردا (گوندین) بگونه ت،
که ټټویش هه ټټو د بوو (گوندین) و (بای چه ندین) بووایه، به مام
له ووی مانا و هه ټټو کی ز ق، چونکه ته باسی که س و حزب د که یت،
که واته د بهت انا و که به ټټوان بگه ټټو و (واتا که سی دوو می که:
ټټوان چه ندین) نه که (که سی س یی می که: ټټم - چه ندین)، ځ که س به د ی
ځی نا ټټ ترش.

به مام ټټگر د ته و ت ځ شت یان استر وایه به ټټین (ځ شتان) ز ق
بکه نه و و ناوتان به نه نو م یدان، ټټوا به د نیایه و ټټو یی
به دواچوونی به م ژووی ټټ ش دوورو نژیکی به ختی کوردان کرد بهت،
ټټوا د زانه ت چن هه موو ق واره یه له شوینی گونجاو و دروستی
ځیدا د ب نه ت، که واته جگه له و ی ټټم که پله یه له ووی ناو ټټو
په چ وانه ی واقع و هه مووان د زانین ټټو حیزبه کی ځی به
سرب ځ و که نترین ټټرگانی سیاسی د زانه ت و شاعیر له سایه یدا با
فش د کاته و ټټوانی تر د خاته بهر نیشانه ی پرسیار، هر له
سر رتای د ست به کاربوونی ځه بایه و پاشکه ی حیزبه د س اته یه که
به دوا ی ی که کان بوو و س به س رو ژ به ژر شاخو نه نه ریان
په یانه و لکا و و په یو ست، هر ټټوانیش که ټټ جندای کاریان به
داد نه ن و س رچا و ی داهاتیان و د توانین ته نانه ت یه که په نه

بە ئۆ و ئۆندامانە ئابكەشىن كە لولاش مووچە ئۆندامى كارايان
هەيە و لولاشە و بە ناوى چىنى چەوسا و فليقا و دروشم ليدەن و
لە ئەرگانە كە ياندا دەنووسن. ئۆم دووفاقيە دەردى كوشندە پەلەتيك
و ئۆدەياتى كوردىشە، كە وای كەردو و دەنگە سەنەكان خەيان
لە سەرنەرەت و پووچەكانىش پە بدرەن و ئاسنى سواغدر او بە بەيە زەرد
بە زەنە نيشانمان بەدەن و بفرەشنە و.

ئىتر شانازى بە چيە و دەكەيت و لە كەتايدا ئۆ و ما فە بەخەت ئۆ و
دەبينەت و كە دادو رەكە حوكم بەدەيت بە سەر فەوارە و كەسەكاندا؟
مەگەر كورد ناخەت: ئۆ وەي مەي لە شووشە بەت بەرد نەها و ئەت بە
ئۆ وانى تر باشتەر. جگە لە مەش نازانين ئۆمە چ پەيوەنديەكى بە
تيمەي نووسىنەكە و كە لە خولگەي گوندەشينا ندا دەخولەتە و؟

جارەكى تر ئۆ و دىبەيتە جە دەهەنەن بە كات و ساتى خەي و دىنە و
سەر ئۆ و پارچە بچووكەي كە نەيتوانيو مەي شيعرى بەداتە و هەر
كاتى خولەنەر بەفەيە دەدات و شيعر لە بەرچاوى خەكدا سووك و بە
بايەخ دەكەت، ئۆم جار بەينە و لەگەنە مندا بەنەن و ئابمەنەن
لە مانەي ئۆم دوو دەنە، بزەنەن چە خزمەتەكە بە ئافرانەن و ئۆندەشە و
جوانى ناسى دەكەت:

تە و او ئۆندامانى جەستەم

بە درزى ديوارەكاندا هاتوون

ئۆمە هەر هەيچ مانەيەكى نىيە، تە گەر گوندەي بەت، ئىتر چە گرەيەك
تيمەي شيعرەكە دەبەستەتە و بە درزى ديوار و چ پەيوەنديەكى لەگەنە
ئۆندامى جەستە و (گوندە) دا هەيە؟ بگەر لە شارەكاندا ديوارو درز
زياتەن، ئۆنجا لە لايدەكى ترە و ئۆمە هەيچ ئامازەيەكى قووەي تەدا
نىيە بە ديوى پشەتە وەي مانا و سيمبو و هيرمە نيتىكا تا بەنەن ئۆ و
تەي خولەنەرى سادەيت لىي تەنەگەيت! وەك گوتمان ئۆندەشەيەكى
نەزەكە، لولاشە و زمانەكى سەقەتە، چونكە نە لە ووى ئايدىاو نە
لە ووى واقىعە و خزمەت بە زمان و پەيامى شيعرو وەكانى داھەنان
ناكەت، جگە لە وەي كەم توانەيى و هەزارىيە و بە سەليقەيى
نووسەرەكەي نيشان دەدات.

لە لايدەكى ترە و بەينە چەن كاكە خامە بەدەست لە كەپلەي دواتر
هەمان وشەي (كارا): (لە وە ئاودەركەي كارا)، (لە وەش جوتيارەكى
كارا) بە كاردەھەنەتە و وەكو ئۆ وەي هەيچ زاراوەيەكى ترى دەست
نەكە وەت و هەزارىيە فەرھەنگىيە خەي دەردەبەتە، وەئەي ئۆ وەي ئۆمانە
وشەي گونجاو پەسەندو كاريگەرى شەرنەن جگە لە بەكارھەنان نەبەت
لە وتارو پەرتاژى ئۆنەم نووسىدا، ئۆمە تەنەيا كەشەي زمان نىيە،
بەكو قەيرانى بابەتەشە، بە گوەدانە پوختىيە و ئۆ وانىيە و تەكەيى
لە شەو و ناوئەكدا، تەنەيا بە ئۆ وەي وەي پيشان بەدات سەروودى

حووتیاران وکرکاران هردم ئامادَن لہ پرگرامی حیزبدا،
لکاتکدا واقعی ژبانئ شاعیر دووری مودا ددخات لہو
بوارانئی ئو لہ شیرکزیدا وسفیخی پی دکات، جگہ لہمش وا
جارکی تر دیویت ملکہچی سروا بت و بہ ئم مہستش وشش بہ
ههده بات و زمان به لايدا دببات، وَلَكْ د نووست:

وہ کو باز کی سہر دووندیم

هـ مو وان گوندين

لە جیاتنی ئۆلەیی بنووسەت (وێکو بازەکی سەر دووندم، هەموان گوندیین) واتا پیتی (ی) دووند بخاتە کەتایی وشە (گوندی) تا ببەتە (گوندیی) کە ئاماژەیی بە کەسێک سەر بە گوند بەت یان خەڵکی گوند بەت، ئۆو خەڵی دەکات بە گوندو دۆتە من گوندەم، ئێمە گوندین، لە بری ئۆلەیی بنووسەت: من گوندییم، ئێمە گوندیین. ئیتر خەڵک ناھەقی نییە زەر سوک تەماشای شیعری کوردی هاوچەرخ بکەن و بەیاری منداڵانی لێک بدەن، ئێمەش هەکاری چاپ نەکردنی کتەبە شیعەرکانە لە لایەن دەرگاکانی چاپەوە کە تەو و شک پێکەو و سووتاو و بوونەتە قەرەبرووت، ئێمە پارچەییەش کە لە شەوازی شیعردا وێک دیارە بە زەر بە خە نووسراو و هەروایە، هیچ شتێکی جوان و بەسووی تەدا نییە خۆندەر بچوونەت یان بەھرەمەند بکات، جگە لە کات کوشتن.

خوښه ر لکه تايي خوښه وکړه دا د پرسیات چ کاری منه، ته څه کی گوند بیت یان نا؟ بهام ئه وی که خوښه ر به دروستی د زاننه، ئه وی که نه څه ر ئه وه هه مووان څه کی گوند نین، ئیتر نازاننه چ نه وه حوکم به کلاکه ر وه د دات و د نووسته (هه مووان گوندین)، څه ئه مه له کم کردنه وی پله وپایه گوند کا ندا نیه، بهام استیبه کی حاشا هه ښه گر و د بهت بو تر ته.

تکایه ئیتر چی تر به ناوی ئه دب و شیعره وه له زه وقمان مه ده ن، شه رمه جار له نا دوو نا سه نا، هه میشه ده گو تره ت تکایه ئه گه ر شه کتان په نیه شایسته ی وتن به ت چیدی کا تمان به فیه مه ده ن و شیعرمان لا ناشیرنتر مه کن. هه رچه نده ده وه ده شاو لای نه مه ته که ده وه کراوه ده یان سه وه له هه موو به وه بوا ره کا ندا ساخته به سه ن مام سه ی سه ژانه ی په وه ده که ره ت و زو خاو ده رخوا ردی چه شه وه هه ست و گیانمان ده دره ت.

هـ و لـ ر

٢٠/٥/٢٠٢٦